

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 29. Quo pacto Christus Dominus sequentibus annis innovaverit ista
vulnera, modis non minùs admirandis quàm dolorificis, ut experiretur
dolores fuæ Passionis, consolans illam medicamentis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

magnopere exarsit ipſius Divino amore. Divina Maieſtas dignetur mihi per ſuam infinitam elementiam ac bonitatem dare ſuam Divinam gratiam, ut deſideria tam ardentia, quæ excitavit in mea anima per has gratias & favores, quos mihi præſtitit, amandi ipſum, eique ſerviendi, & illum ſemper in omnibus rebus quærendi, mandem executioni, ignoſcâtque mihi mea grandia peccata ac defectus, & negligentias, quas continuè in ejus obſequio committo, neque propterea me, dum ipſius opera, & gratias, quas Divina ejusdem Maieſtas exhibet in hac ſua miſerabili creatura, conſcribo, ut illi obediam, utque cognoscatur infinita ejus bonitas, patiatur permanere aridam, ac deſtitutam virtute.

§. V.

Hæc fuit prima vulnerum expreſſio,

(E)**(20)

CAPUT XXIX.

Quo pacto Chriſtus Dominus ſequentibus annis innovaverit iſta vulnera, modis non minùs admirandis, quàm dolorificis, ut experiretur dolores ſuæ Paſſionis, conſolans illam medicamentis myſticis, & ingentibus promiſſis.

Post hanc primam vulnerum impreſſionem, renovabat illa ſequentibus annis Dominus, modis non minùs admirandis, quàm dolorificis. Aliquando in iſdem Feſtis Nativitatis & Circumciſionis, quaſi ipſi apprecaretur felicia Feſta, & initium anni, per dolores ſimiles iſs, quos ipſe fuerat perpeſſus in ſua ſacratiffima Paſſione; aliàs verò, diverſis anni temporibus, ex occasione aliorum myſteriorum. Ex his nunc narrabimus, quæ primis annis acciderunt, cetera referemus alibi. Ità igitur ait:

§. I.

Sequenti anno, in Feſtis Nativitatis & Circumciſionis, dum aliquando manè vacarem orationi, vidi Chriſtum Dominum eâ conſpicuum gravitate ac maieſta-

qua ſuſcepit iſta ſerva DEI: ubi adjungamus, quòd, etiamſi Dominus ipſi non dixerit cauſam, quare illi præſtiterit iſtam gratiam, primà vice, quâ id ex ipſo quaſi- vit; poſt aliquot tamen deinde annos ei dixerit, ſe ipſi contuliſſe eam gratiam, reddendo illam participem ſuorum vulnerum, propter commiſerationem, quâ compatiēbatur pauperibus ulcerosis, ac propterea, quòd fuiſſet exoſculata ipſorum ulcerem. Et ſic ſe res habebat: quia quando ibat ad templum, ut intereſſet Sacro, deſerebat quandoque ſuam ſociam, & ſola obibat alia templa, ad quorum januas erant pauperes ulcerosi, quibus, procumbens in genua, impertiebatur aliquâ eleemoſynam, & ſuſpiciens in ipſis Chriſtum Dominum, oſculabatur illorum ulcerem, quæ habebant in pedibus exeſis à cancro, & nauſeam moventibus.

te, quâ ipſum ſolco præditum videre; juxta illum erant, aliquantum elevati, duo ſancti Angeli, quorum unus tenebat quàm reverentiſſimè coronam ſpineam in ſuis manibus, alter autem habebat tres clavos ante ſuum pectus, quod non attingebant, quaſi in aère, ſejunctis ab invicem manibus, magnâ cum attentione, & veneratione. Ego miſerabilis modò aſpiciebam iſtos ſanctos Angelos, modò Chriſtum Dominum, ſed ſuper omnia me vehementer animus impellebat ad contemplandos attentè illos clavos, quamvis ipſos vehementer timerem, quia ſuſpicabar, quid eſſet futurum, quòdque mihi eſſent exaſperaturi vulnera, quæ jam habebam in manibus. Erant iſti clavi optimè formati, & elaborati, capita illorum erant rotunda, & inaurata, longitudo eorundem adæquabat ſpithamam, & quatuor circiter digitis, magis infra caput, habebant aliud veluti caput,

R 2

& or-

& ornamentum, similiter inauratum, atque tum infernè longas & angulares cuspides, tanquam ex chalybe lucidissimo, quæ desinebant in subtilissimum acumen. Dú illos sic attonita contemplerer, tetigerunt me illæ cuspides clavorum, in vulneribus mearum manuum, cum ingenti interno dolore, quem in illis percepi. Ingemui exterius, propter illum vehementem doloré, & afflictionem, quam sensi: cumque iterum vellem intueri clavos, non vidi illos, sed conspexi Christum Dominum, qui paulò antè abiverat: ipse me est consolatus. Fui majorem in modum afflicta, sed tamen etiam repleta solatio, propter gratiam, quam mihi Dominus præstiterat. Post hoc fui passa multis diebus magnum dolorem in manibus, etiam externè; ut mihi in volis, & supra illas, viderentur esse perforatæ aciculis, præsertim in manu sinistra. Et cum interrogarem, quare majorem dolorem sentirem in ista manu, quam in altera, dixit mihi Divina Majestas, se etiam sustinuisse majorem dolorem in manu sinistra, quam in dextra.

§. II.

Sequenti die expergiscens horâ secundâ noctis, adverti animam meam adeò flagrare amore DEI, ut videretur mihi eo confici, atque ita hoc amoris igne accensa, incepti dicere Divinæ Majestati, acsi à multis diebus vel horis illi non fuisset loquuta: Bonum animæ meæ, ac Domine mi, & lux mea, atque solatium cordis mei, ubi es? quid tecum agitur, quam diu te non video, neq; alloquor; multum sanè temporis mihi effluxisse videtur, & quodvis momentum, quo te non alloquor, aut te non video, est mihi instar multorum annorum. Dum ista & alia hujusmodi dicebam Domino, peteremque etiam ab ipso remedium pro nonnullis proximorum necessitatibus, sensi per vulnerum foramina, quæ sunt in meis pedibus, transmitti clavum nonnihil crassum, quo superimpositi sibi invicem pedes acclavabantur simul ad lignum crucis, attrahebanturq; ut possent adduci ad foramina, cum aliqua vio-

lentiâ, adeò ut genua ac tibiæ senserint specialem dolorem. Attollens autem oculos animæ, vidi Christum Dominum adstantem, quo conspecto absque ulla reflexione, acsi non haberem conclavatos & affictos pedes, mea anima se ad ipsum propripuit anhela & famelica, atque cupida sui Domini, ac sui Boni: & collocata ad ipsius pedes contemplantur illum, amabamque, magis eundem Dominum & Bonum meum, qui statim ac me vidit, aperuit vulnus sui sacratissimi lateris, dixitque mihi cum magno amore & charitate: Surge amica, & accede, ac applica os tuum isti vulnere mei lateris. Ego verò miserabilis id audiens, respondi: Non, mi Domine, quia esset ingens temeritas, si hoc facerem. Respondit Divina Majestas: Accede, & esto bono animo. Tum accessi, & applicui os sacratissimo vulnere lateris ipsius, cum magno meæ animæ solatio. Subitò sensit anima altissimam quandam ac suavissimam unionem cum suo dulcissimo Domino, adeò ut sibi videretur, & re verà ita erat, amplecti cor Christi Domini, ubi omnium rerum oblita experiebatur ingentia bona. Post hunc raptum consternata, & admirabunda, dixi Divinæ Majestati: Quomodo ergo mi Domine, & unde mihi tantum boni, ut mea anima fuerit amplexata, tuum sacratissimum cor? quænam ista adeò magna fuit misericordia? Responditque mihi peramanter: Nè ideo consterneris cum enim ingrediar in tuam animam & cor, quando me sumis, quid est speciale, si aliàs adducam ad me tuam animam, mecumque illam uniam, & ipsa amplectatur meum cor? hoc non est multum, Filia. Postea adverti pedes mihi fuisse conclavatos, quia hætenus eorum non fueram recordata magis, quam si mihi nihil tale contigisset; & vidi illos non amplius esse confixos, sed sentiebam in ipsis specialem afflictionem ac dolorem, cum interno profusio sanguinis, ut existimarem, si modicè pellis fricaretur, erupturum indè copiosum sanguinem. Et videbam illos internè ita vulneratos, atque cum tanto exteriori dolore, ut timerent, nè non possem surgere ad suscipiendam sacram Synaxim: ob quod

ob quod dolens redij ad Christum Dominum, ut ipsi id dicerem; non vidi autem illum; jam enim abiverat. Et incepti dolenter conqueri Domino, dicendo: Cum habeam Domine pedes meos recenter vulneratos, & fluat ex ipsis sanguis, quomodo surgam, ad te sumendum? quid faciam, mi Domine, & Bonum meum? Dum hoc dicerem, venit ad me Sacratissima Virgo Domina nostra, quâ visâ, fuit cor meum exhilaratum, dixitque mihi peramanter: Amica, quid habes? Et ego tum incepti illi narrare omnia, quæ mihi acciderant, quodque hoc me solum affligeret, quia nescirem, an possem surgere ad sumendum Christum Dominum; Sacratissima Virgo me solabatur, & jubebat me bene sperare, futurum enim, ut possem. Cùmque illi referrem, quomodo mihi fuissent conclavati pedes, & nescirem à quo, ipsa mihi dicebat: Tace, quia id rescies, & dicebam ei: Domina, quando mihi acclavabantur, nonne aderat meus Dominus JESUS Christus? hoc dixi; quia ego illum tunc non videram. Dixit mihi Sanctissima Virgo: Erat præsens, etiamsi ipsum non videris, & attendebat, ut videret, quomodo tibi pedes configerentur, & quando illos attrahebant, dixit: Sufficit, quia non debebant trahi vel ad pilû amplius, quam posses sustinere, hæc enim erat ipsius voluntas; deinde mihi dixit Sanctissima Virgo: Vellène sumere aliquem bolum, quo recreeris, & conforteris? Ego dixi: Modò non, Domina, si ita jubes, quia vellem suscipere Christum Dominum. Respondit autem mihi ista Domina: Cibus, quem ego tibi dabo, non erit corporeus, sed spiritalis, ac Divinus, ideòque non impedit sacram Communionem: sed cùm ita velis, differatur ad vesperum: nunc autem quiesce, & respira, ac dormi: Mansitque mecum aliquamdiu, consolans me, & ego obdormivi. Manè verò evigilavi corroborata, & confortata, quamvis cum magno dolore ac sensu in pedibus, ut eorum pellis videretur disrumpi, quando ipsos humi defigebam.

§. III.

PAulò post, alio tempore maturino, dum agerem cum Domino, amando ipsum ex toto meo corde, elevavi oculos animæ, ac vidi ad latus Divinæ Majestatis, quasi in aère, quendam gladium, quia mihi sic apparebat aspicienti ipsum obiter, quamvis postquam illum bene fuisset intuita, viderim esse tantum cuspidem magnæ lanceæ, quæ me nihil minus cogitantem, quàm ut ab ea vulnerarer, & absorptam in amando Christo Domino, tetigit, fauciatque in latere & parte sinistra, ubi jam habebam vulnus, quod Dominus ibidem impresserat. Hic autem contactus, etsi non senserim meo judicio tantum dolorem, quantum sensi in manibus, quando illas tetigerunt clavi, me tantopere vulneravit, & excruciat, ut inde, ex Domini voluntate, major pars corporis fuerit afflicta, fuerimque consternata, videndo, me taliter esse constitutam, quia mihi videbar esse quodammodo leprosa. Accidit mihi id nonnihil molestum, quod existimarem, me non posse surgere ex lecto, ut me conferrem ad templum; misertus tamen est mei Dominus, deditque mihi vires ad eundem, quamvis tunc non sanaverit meæ vulnera, differens id in aliud tempus; quo hoc Beatissima Virgo præstitit taliter.

Dum aliquando manè essem collecta, vidi venientem & accedentem ad me sacratissimam Virginem, comitantibus ipsam multis Angelis, & Sancto Patre Nostro Ignatio, quem sequebantur nonnulli Fratres, ex ipsius Ordine. Portabat in suis manibus Sanctus Pater duas quasi magnas ampullas argenteas conjunctas, quæ habebant parva, angusta ac brevia colla, atque in qualibet erat delicatissima plumula. Dum meas dolerent vices, Virgo & Sanctus, dixit mihi Domina Nostra: Ego venio, ut curem ac sanem tua vulnera: Esto bono animo, & conquire. Ac tum sedens, seu semi innitens genibus, unà cum Sancto, assistentibus duobus Angelis, qui duabus candelis accensis lucebant, Sanctissima Virgo exemit plumulam, ex una illa-

rum

rum duarum ampullarum, quas tenebat Sanctus Pater, intinctam in Divinū quendam liquorem, purissimi coloris aurei, & formavit illo crucem in meo pectore, quæ in eo mansit designata, acsi esset ex purissimo auro. Deinde exemit alteram plumulam, ex altera ampulla imbutam eodem liquore, quo efformavit alteram crucem in dorso, quæ similiter ibi mansit expressa, sicut in pectore. Cum enim id factum fuerit spiritualiter, oculi animæ viderunt etiam, quod fiebat in dorso. Post hoc Sanctus Pater Ignatius erexit se in pedes unā cum sacratissima Virgine, indutus veste lineā sacerdotali, talari candidissimā, ac gestans stolam. Et postquam dedisset illas ampullas uni ex ijs sanctis Fratribus, qui adstabant, incepit dicere cum magna devotione, & spiritu tam Divino, ut incitaret animam, quæ ipsum audiebat, ad sublimissimam contemplationem, quasdam devotissimas ac Divinissimas latinas preces ad Patrem æternum, quibus illi gratias egit pro beneficijs: & istæ preces, etiam valuerunt, multumque profuerunt ad confirmandam magis sanitatem, quam mihi cōtulerat DEI para, quæ attendebat quā devotissimè, & quodammodo venerabundè Sanctum Patrem suspiciendo, ut repræsentantem Sacerdotis officium, quod obibat, dicendo illas orationes & benedictiones; unde sumpsi singulare exemplum. Sanctus Pater, dictis orationibus, mihi impertitus est suam benedictionem, & postquam mihi valedixissent, simul disparuerunt, relinquentes me vehementer amore sui flagrantem, & vulnera mea curata.

§. IV.

Sequenti anno 1602. decimā Septembris, comparuit mihi, inquit, Christus Dominus, in specie Seraphini, sicut Sancto Francisco, & ex quinque ipsius vulneribus prodibant quidam radij, qui suis cuspibus feriebant meos pedes, & manus, ac latus. Unde mihi accessit dolor tam vehemens, ut propterea dolenter gemerem, donec advenissent Angeli, ad me curandam, quemadmodum consueverunt, ut

me aliquantum sublevarent, non autem occluderent vulnera, quia potius ostendebant, sibi placere, ut semper essent recitata, & aperta. Ideo aliquantō post, contepsi quodam die (anno 1613.) ista vulnera pedum & manuum, ac lateris, ad eum modum, quo solent apparere vulnera jam exsiccata, & subito una vidi oculis animæ, quod Sanctus meus Angelus Custos apprehenderit manum meam sinistram, atque illam, acsi haberet aliquem stylum, totam transfixerit; unde sentiebam acrem dolorem. Deinde transivit ad alteram partem, petivitque à me manum dextram, & dum ego recusarem illam porrigere, propter naturalem timorem vulneris, dixit mihi, esse voluntatem DEI, ut sibi ipsam porrigerem. Porrexi illam, fecitque in ea idem. Postea venerunt alij duo sancti Angeli, & præstiterunt tantundem in pedibus. Timui, nè quid simile vellent facere in latere, quia illud habebam afflictissimum, & vehementer reluctabar. Tunc mihi comparuit Christus Dominus, suæque præsentia me est solatus, & animavit. Interea verò Angeli id ipsum fecerunt in latere. Quia videbam ista signa esse interna, neque exteriorius apparere, incidit mihi cogitatio, omnes, quicumque id essent audituri, existimaturos, tantum esse imaginationem. Sed Dominus respondit meæ cogitationi, dicendo, illa, quæ non comparent fornicus, esse securiora. Tamen quia sum adeo timida, metuens, nè forte isti rei subesset aliqua illusio, incepi dicere Divinæ Majestati: Domine, doce me tuas veritates, per temet ipsum, per tuam Passionem; discurrendo per mille titulos, quos fervor suggererat meæ memoriæ, ut illos allegarem. Dominus autem mihi respondit: Propter hos omnes titulos ita feci, & facio; significatus mihi, me posse securam esse, quod non decipiar. Denique per istam impressionem, toties iteratam, voluit Christus Dominus famulam suam experiri dolores suæ Passionis, & intruere intra se ipsam ejusdem insignia, ut animam etur ad illum imitandum, ut apparebit ex eo, quod accidit alijs annis. Quodam die Dominico, ait, Quinquagesimæ (anno 1611) dum audirem illa verba

Evan-

Evangelij, quæ canuntur in Missa: *Ecce ascendimus Ierosolymam, & Filius hominis tradetur, &c.* fuit mea anima vulnerata & confixa dolore, imprimantibus se ipsi, instar figilli, doloribus, angustijs, & Passione, quam Salvator pro nobis sustinuit: quæ impressio duravit quatuor septimanis, eo modo, quo primâ die, quâ etiam mihi Dominus immisit extraordinarium capitis dolorem: & hic duravit duobus diebus, ac duabus noctibus, deinde verò se diffudit per partes & juncturas corporis, præsertim pedes ac manus, & potissimum per pedem dextrum, ac sinistram manum, ubi Dominus dixerat se majorem percepisse doloré. In istis partibus apparebant signa exteriora tumoris & inflammationis: Non erant autem vacuæ, sicut solent esse ordinariè, sed permeabat & replebat eam vacuitatem, præsertim pedis, quidam quasi nervus efformatus instar clavi, quem videbâ oculis animæ, illuminatis luce, mihi à Domino communicatâ. Patiebar eo tempore, diuturna insomnia, & quasdam animæ cum suo DEO uniones, quæ subinde durabant duodecim horis, aliàs viginti quatuor, aliàs verò quadraginta, atque simul sentiebam totum corpus quodammodo contusum, ac dissolutum, præcipuè in juncturis brachiorum, ac pedum, quasi fuisset affixa, & acclavata trabi, seu cruci. Dolores, quos patior, sunt molestissimi: non enim sunt ità suaves ac mites, sicut antea erant in ijs partibus, quando illas sentiebam, quasi inanes & vacuas, poteramque ipsis insistere; sed modò sunt vehementer exulceratæ, & inflammata.

Alio anno, præfente Christo Domino, mihi dixerunt mei Angeli: Soror nostra, præpara te, quia Dominus tibi vult conferre gratiam, communicando tibi partem dolorum, quos ejus Majestas sensit, ac sustinuit in sua Morte, & Passione, atque in iisdem partibus, in quibus ipse illos toleravit; jam enim multis diebus nihil tale es passa. Ego propter solitos timores, quos habeo, non quòd nollem pati, sed præve-

recundia rogavi Dominum, ut me illuminaret, præstaretque mihi gratiam, quâ possem assequi in omnibus sanctam ipsius voluntatem. Post duas horas mihi fuerunt acutissimo clavo renovata vulnera pedum ac manuum, & lateris, cum incredibilibus doloribus; deinde imposuerunt meo capiti coronam spineam, & dorso quoddam instrumentum acuminatum: quæ omnia mihi attulerunt summos cruciatus. Atque ità fui vehementer vexata & afflictâ: tamen videbar mihi non ità malè fuisse habita, viribusque destituta, sicut aliàs, quando mihi fuerunt communicati per misericordiam DEI isti iidem dolores. Dixerunt autem mihi sancti hi Angeli: Falle ris, quòd existimes, te ità esse constitutam, sed es similis infirmo, qui non animadvertit suum morbum, atque cum pessimè valeat, videtur sibi, dicitque se bene valere. Et verò ità se rem habere, est advertere ex eo, quod subito unus ex istis Sanctis Angelis, fuitque *Minimus*, me incepit curare, applicueritque pedi sinistro quoddam quasi unguentum rubrum, in loco vulneris, & ligaverit illud celerrimè fasciâ, deinde unxerit pedem dextrum albo liquore, obligando illum, sicut sinistrum; quod ipsum fecit in manibus, & pectore. Postea accepit sanctus Angelus plumam, quâ imbutâ liquore rubro, icripit in ligaminibus quasdam literas. Ligamini pedis sinistri inscripsit: INSIGNIA DOMINI. & ligamini pedis dextri: STIGMATA DOMINI JESU. in ligamine verò unius manus scripsit: FORMA DOMINI. & in alterius: SIMILITUDO DOMINI. supra ligaturam lateris scripsit duabus lineis: FIGURA ET SIMILITUDO DOMINI JESU CHRISTI. Post hoc Dominus, qui aderat, me contempletus est, tanquam suam, ut quæ similis essem ipsius Majestati, quoad ejus insignia; & incepit mihi impertiri mille benedictiones, signando me cruce. Interea fui raptâ in ecstasim, & quando ad me redij, jam erat completum hoc mysterium.

ee)**(ee)

CAPUT